

雨穴 Uketsu

変な絵 STRANGE
PICTURES
Különös képek

Opén Books

Hagio Tomiko pszichológus egy képet ragasztott a táblára az egyetemi előadásban, majd rámutatott, és így szólt:

– Jelenleg önökhöz hasonló hallgatóknak tartok előadásokat, de korábban pszichológiai tanácsadóként dolgoztam, rengeteg embernek segítettem. Ez a kép egy kislány rajzának a másolata, akivel pályám kezdetén találkoztam. Nevezzük egyszerűen A.-nak.

A. tizenegy éves korában meggyilkolta a saját anyját, és tettéért nevelőintézetbe került.

A „meggyilkolta a saját anyját” szavakra a padsorok felől döbbsent morajlás hallatszott.

– Én végeztem a pszichoanalízist, és ennél az esetről a rajzelemzés módszerét választottam. Ez egy analitikus módszer, a lényege, hogy felkérjük az alanyt, hogy rajzoljon egy képet, és azt elemezve ismerjük meg a pszichéjét. „A rajz a lélek tükré”, szokták mondani, és valóban, a kép bepillantást nyújt az illető belső világába. Különösen igaz ez az *embert*, a *fát* és a *házat* ábrázoló rajzokra. Figyeljék meg ezt a képet! Nem látnak rajta valami furcsát?

Hagio körbenézett a teremben.

A hallgatók töprengő arckifejezéssel meredtek a táblára függesztett képre.

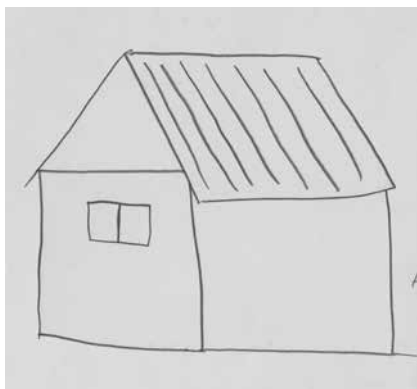
– Mit szólnak hozzá? Első pillantásra csak egy aranyos rajzocskának tűnik, ugye? De ha jobban megnézzük, több meglehetősen furcsa részlet akad rajta. Először is figyeljék meg a középre rajzolt kislány száját.

Kicsit maszatos, kicsit elmosódott, nem? A. nem tudta szépen megrajzolni a száját, többször kiradírozta és újrahúzta a vonalat. Ha mindenhol máshol elsőre szép vonalakat rajzolt, vajon miért van az, hogy csak a szájánál nem sikerült neki? Ebből megtudhatunk valamit az elméjéről.

A.-t rendszeresen bántalmazta az anyja. Ezért ott-hon, hogy ne idegesítse fel, folyton mosolyt erőltetett magára. A lelke mélyén rettegett, de az arcán mindig műmosoly ült. Azért nem sikerült a rajz, mert eszébe jutott, hogy régebben mindig félt, hogy megütik, ha nem mosolyog, amitől ideges lett, és remegni kezdett a keze. Ugyanez a rettegő lélek tükröződik a lány mellé rajzolt házon is.

A háznak ugyanis nincs ajtaja. Ha pedig nincs ajtaja, akkor oda be sem lehet jutni, nem igaz? Bizony. Ez a ház nem más, mint a lány lelke. *Senkit sem akarok*

beengedni a lelkembe. Be akarok zárkózni, egyedül! – ilyesfajta menekülési vágyat lehet belőle kiolvasni. Végül pedig vegyük szemügyre a fa rajzát.

Az ágvégek hegyesek, mintha tüskék lennének. Ilyen ágak gyakran láthatóak a bűnözők képein. Rendszerint ellenséges, agresszív érzelmeket fejeznek ki: *Megsebezlek!, Megszúrlak!* A tanácsadó dolga, hogy ezeket a megfigyeléseket összegezve felállítsa a helyes diagnózist a páciensről – mondta Hagio lassan, a hallgatók szemébe nézve.

– Ez alapján a kép alapján úgy ítéltem meg, A.-nak minden esélye megvan arra, hogy jó útra térjen. Tudják, miért? Figyeljék csak meg még egyszer a fa rajzát! Most ne az ágakra, hanem a törzsre összpontosítsanak!

A törzsben egy madár lakik. Aki ilyen képet rajzol, abban ott a vágy, hogy védelmezzen, egy nagyon erős anyai ösztön. *Meg szeretném védeni a nálam gyengébbeket. Biztonságos otthont szeretnék teremteni, ahol nyugalomban élhetnek* – ilyesféle érzelmeket közvetít. A.-nak az ellenséges, pusztító érzelmei mögött ott rejtőzik egy nagy adag kedvesség is. Ha lehetőséget teremtünk rá, hogy állatokkal vagy kisgyermekkel találkozzon, akkor kibontakozhat ez a lelkében rejtőző kedvesség, és ezzel párhuzamosan elcsitulhat az agresszív készlet. Legalábbis így gondoltam akkor, de határozottan úgy vélem ma is, hogy ez a diagnózis helyes volt. Tudtommal A. mostanra boldog édesanya.